

"GROELEN KRANT"

fl. 3,25

verschijnt eens in de twee maanden

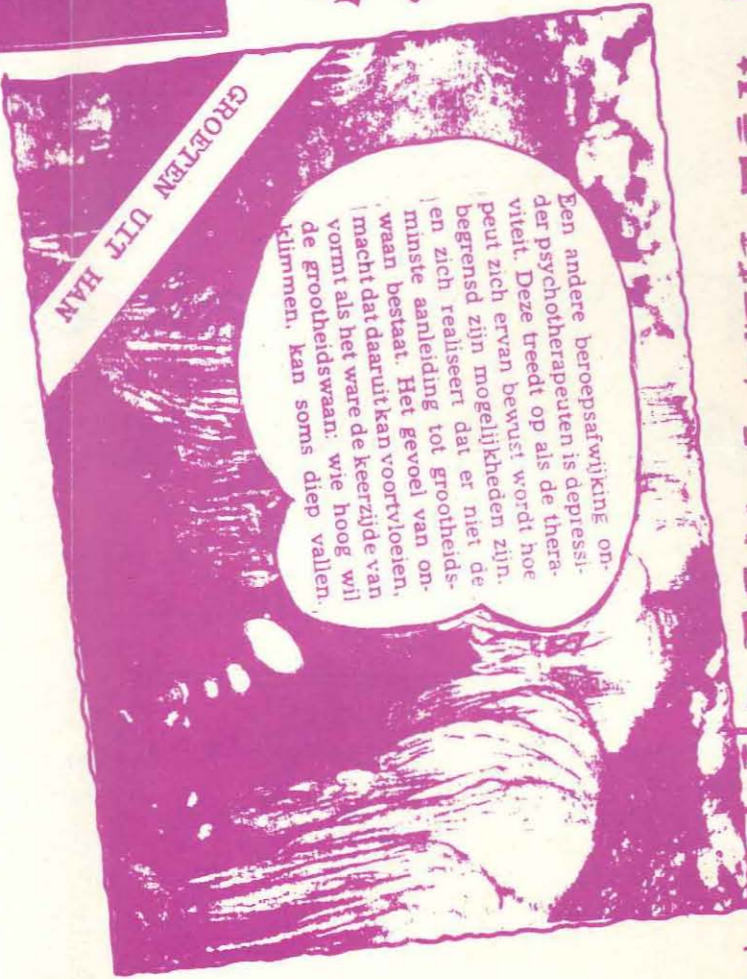
7 jaargang no.41 zomer 1980

BRIEVENNUMMER

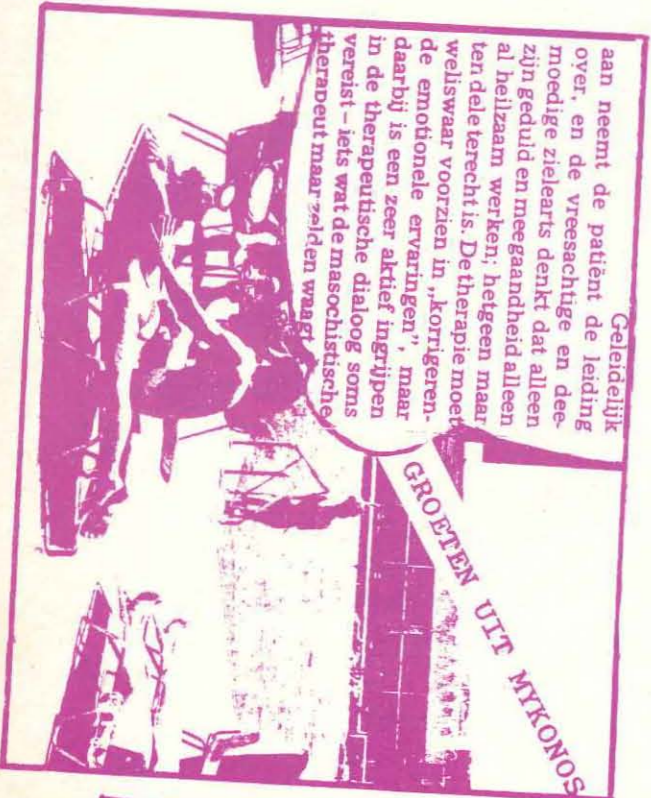
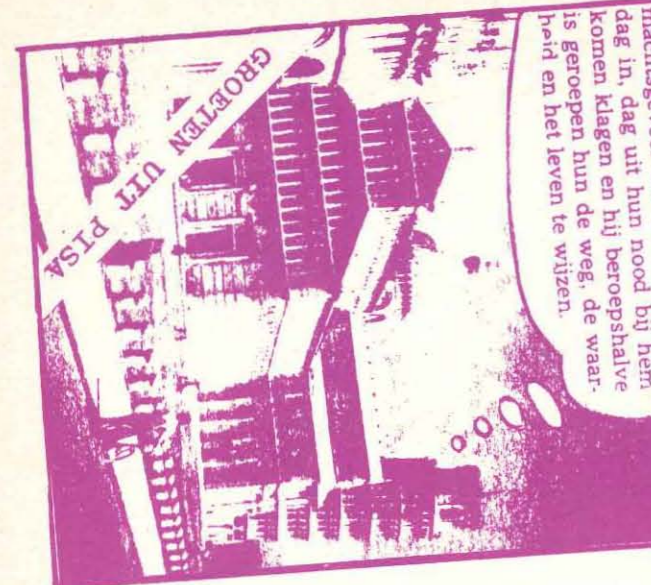
hulpverlening & ^{vakantie} WIE HELPT WIE afl. 7:de therapeut op vakantie.
 met de groeten
 aan Josef Rattner
 van "Beroepsdeformaties"
 bij Psychotherapeuten

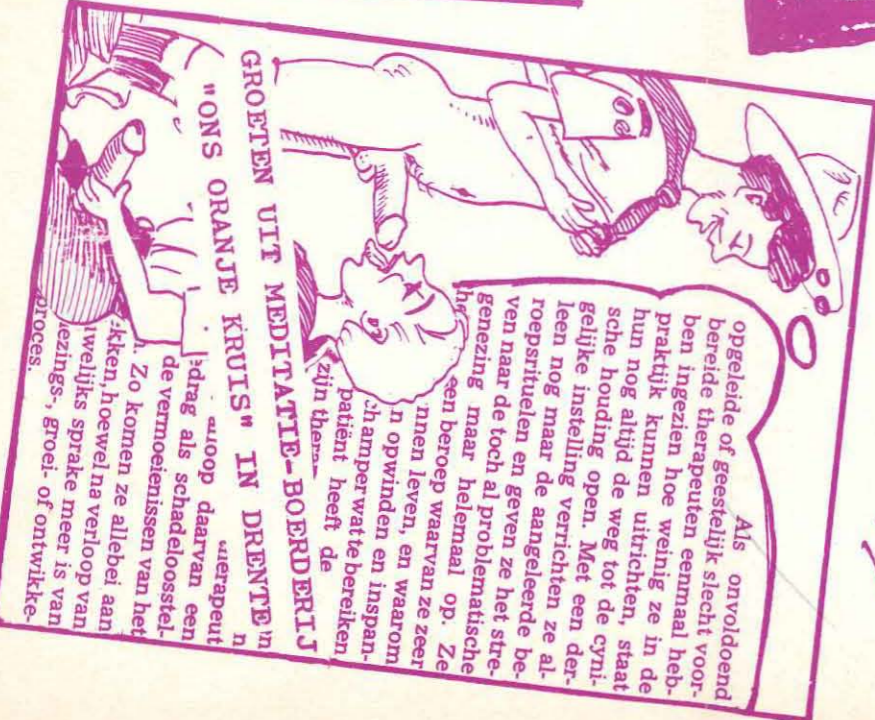
Den andere beroepsatwijken on-der psychotherapeuten is depressi- viteit. Deze treedt op als de thera- peut zich ervan bewust wordt hoe begrensd zijn mogelijkheden zijn. en zich realiseert dat er niet de minste aanleiding tot grootheds- waan bestaat. Het gevoel van on- macht dat daaruit kan voortvloeden, vormt als het ware de keerzijde van de groothedswaan: wie hoog wil klimmen, kan soms diep vallen.

in "De Groene"
 Amsterdammer
 van 11 juni 1980.
 Dag!
 Ed.

Want zelfs als de therapeut niet uit zichzelf tot zelfoverschatting is ge- neigd, dan zal zijn beroep hem in de loop der jaren wel in de richting van dit hellende vlak dwingen. Zelfs de deemoedigste mens dreigt te wor- den behept met een enorm machtsgevoel als andere mensen komen klagen en hij beroepshalve is geroepen hun de weg, de waar- heid en het leven te wijzen.

Gelidelijk aan neemt de patiënt de leiding over, en de vreesachtige en de- moedige zielearts denkt dat alleen al heilzaam werken; hetgeen maar weliswaar voorzien in, "korrigeren" de emotionele ervaringen", maar daarbij is een zeer actief ingrijpen vereist - iets wat de masochistische therapeut maar zelden waagt

uitgave stichting
de 'GEKKEN'KRANT.
postbus 3286 Amsterdam.

postgiro 3058.334
gemeentegiro r11.111

telefoon, maandag avond:

020 - 792620

losse nummers: f 3,25

abbonement f 19,- (of meer)

redactie

Loes van de Bedem
Franca Berkvens
Ton Hendrix
Willem Maarschalkerweerd
Anja Nieuwkoop
Mieke Rotmensen
Frits van Rijckevorsel
Liesbeth Crefeld.

om de grote stapel
brieven van de afgelopen
drie maanden te verwer-
ken, is nummer 41 een

BRIEVEN-

nummer.

Deze krant heet "Gekken"krant omdat hij is voor mensen die gek genoemd worden. Wij zijn dus gek en komen er rond voor uit. We kunnen elkaar alleen helpen als we inzien dat we allemaal op dezelfde manier worden uitgescholden en gediscrimineerd. Dat is juist onze kracht. Samen gediscrimineerd, dus samen er wat aan doen; dat lijkt ons voorlopig de beste manier.

BIJDRAGEN VAN:

Jan Bruggink
Joyce Janssen
Ed Coppens
Christa Sontrop
F. Winterwerp
Rechtswinkel Groningen
v.d. Heykant
J. Held
Jelodux
Hans v.d. Klinken
Ab de Jonge
Jesikaja
Tony Opsteegh
bewoners Groot Graffel
Anny v. Berkel
Julio Cerenas
Henny Jansen
Barend Jan Vonk
Arthur Yzerdraat
Simpelaar
Jaap Zeef
G. Flier
Schildpadje
andre holtrust
Vera Mulder
Nieke de Vrieze.
psychiatrisch verpleegkundige

Vrijdag, 13 Juni 1980,

Geachte Heren/Dames,

Naar aanleiding van veel klachten die wij V.O. "Boslust Noord" over heel "Het Groot Graffel" gehoord hebben, schrijven wij U deze brief.

We zijn het er over eens dat er te weinig veel te weinig

verpleging is op veel afdelingen. Er wordt te weinig aandacht aan de patiënten besteedt, om de reden dat ze ook maar twee handen twee oren en twee ogen hebben.

Het is gewoon bewezen dat, dat bittere noodzaak is om iemand in moeilijkheden te kunnen helpen. Aandacht en liefde en het vermogen om te luisteren naar een ander, Dit komen wij tekort.

Daarom bieden wij U deze noodkreet aan, namens veel bewoners van hier, door een aantal verzamelde handtekeningen U toe te sturen.

In de hoop dat U de ernst van ons in ziet, en wilt proberen te begrijpen, tekenen wij patiënten van "Het Groot Graffel,"

Hoogachtend,

Deze brief werd door de bewoners van de afd. "voortgezette observatie Besluit-Noord" opgesteld. Maar liefst 82 handtekeningen werden verzameld van bewoners van heel 't Groot Graffel te Zutphen. Op 't moment van het ter perse gaan van dit nummer, meer dan een maand na verzending van de brief was nog geen reactie ontvangen van de kant van de directie van Groot Graffel.

*****de oosthoek*****

Als ik aan dit stuk begin voel ik me machteloos, moedeloos. Een eenzame strijd tegen misbruikte macht van psychiaters/therapeuten. Maar ik voel me ook ontzettend kwaad en ik denk dat dit me de kracht geeft om toch dit stuk te schrijven en het er niet bij te laten zitten. Ik weet dat er meer mensen zijn met soortgelijke ervaringen als ik en ik hoop ze te bereiken. Ik geloof dat ik alleen niets kan veranderen, maar wel met meerdere mensen die in dezelfde situatie zitten.

Het begint in januari 1979, ik woon een paar weken alleen, na mijn echtscheiding. Allerlei ervaringen uit m'n jeugd komen naar boven en ik voel me hier behoorlijk geblokkeerd door. Op dat moment besluit ik hier wat mee te gaan doen en ik wil in therapie. Iemand raadt me de Oosthoek aan. Een voorwaarde om hier in therapie te komen is dat ik een brief stuur met daarin: mijn achtergrondinfo, werksituatie, leefsituatie. Kortom: mijn hele hebben en houwen. Ik bel de Oosthoek en vertel dat ik hier moeite mee heb, in zo'n brief staat heel veel van mijzelf, ik weet niet wat hiermee gebeurt, wie dit leest. Ik heb liever een gesprek, dit vind ik ook veel gelijkwaardiger. Het antwoord is dat ze alleen iets voor me kunnen doen als ik een brief schrijf.

8-1-'79 schrijf ik een brief met al mijn gegevens erin.

29-1-'79 heb ik een oriënterend gesprek van + een uur met psychiater-psychotherapeut dr. P. Koolhoven bij hem thuis. Ik vertel veel over mijzelf, over m'n verleden. We spreken af dat ik individuele therapie krijg. Op dat moment vind ik het veel te eng om in een groep te praten over de dingen waar ik mee zit. Tijdens dit gesprek maakt de heer Koolhoven aantekeningen voor een rapport. Op de vraag of ik dit mag lezen omdat het toch mijn gegevens zijn kijkt hij mij heel verbaasd aan.

Dit is niet de gewoonte, zegt hij. De reden: het taalgebruik is te moeilijk voor cliënten en dit zou misverstanden kunnen wekken. "Is er dan niemand die me dit uit kan leggen, zodat we het samen lezen?" vraag ik. Hij kijkt zeer bedenkelijk en zegt dat die beslissing bij de staf en de mij toe te wijzen therapeut zal liggen.

2-3-'79 krijg ik een brief van de Oosthoek dat de staf, mede namens dr. Koolhoven besloten heeft dat ik groepstherapie krijg, wat 13-3-'79 zal starten. Ik ben verbaasd en voel me ontkend dat deze beslissing buiten mij om genomen is. Dit schrijf ik dan ook in een brief terug met het verzoek alsnog in aarmerking te komen voor individuele therapie.

15-3-'79 krijg ik een brief terug: ik sta op de wachtlijst voor individuele therapie.

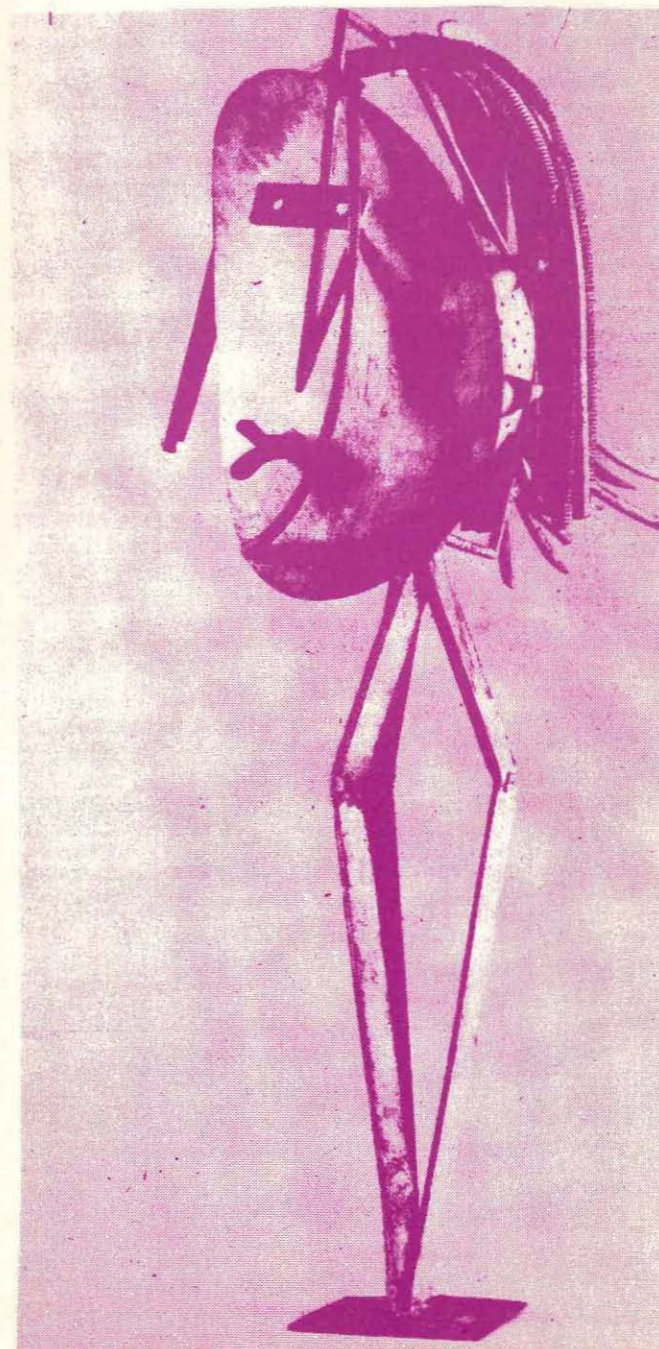

Na een tijd besluit ik ergens anders in therapie te gaan, omdat ik op dat moment hulp nodig heb. Dit schrijf ik aan de heer Koolhoven, met het verzoek om een kopie van mijn rapport en ik wil weten wat er met mijn gegevens gebeurt: waar en hoe lang dit bewaard blijft, voor wie dit toegankelijk is. (27-4-'79).

Op deze brief heb ik geen antwoord gehad. Maar..... 11-12-'79 krijg ik tot mijn grote verbazing een brief van de Oosthoek dat de individuele therapie waarvoor ik op de wachtlijst zou staan 7-1-'80 van start gaat.

De volgende dag schrijf ik de Oosthoek terug om hun geheugen wat op te frissen. Ik zet alles wat er tot nu toe gebeurd is op een rijtje, mijn klachten hierover en nogmaals het verzoek om een kopie van mijn rapport en de vraag wat er met mijn gegevens gebeurt. Ook schrijf ik dat ik een jaar lang wachten op therapie i.p.v. 4 maanden (wat de hr. Koolhoven mij gezegd had) wel erg lang vind en dat ze me nogmaals v.d. wachtlijst kunnen schrappen.

19-12-'79 een brief van de hr. Koolhoven met de uitnodiging voor een kosteloos onderhoud op 17-1-'80 in de Oosthoek om in te gaan op mijn "belangrijke vragen". Het lijkt me voor ons beiden zinnig om dit gesprek te hebben, niet omdat ik opnieuw in therapie zou willen maar om te praten over hun manier van doen t.o. cliënten, mijn gevoel hierbij, niet nagekomen afspraken, rapportage, mijn klachten. 16-1-'80 bel ik de hr. Koolhoven op met de vraag of ik reiskostenvergoeding zou kunnen krijgen, omdat ik uit IJmuiden moet komen en een bijstandsuitkering heb. Ik word erg onbeschoft door hem te woord gestaan: hij vindt dat ik een spel speel, het onderste uit de kan wil hebben. Volgens hem is dit gesprek omdat ik met vragen zit en problemen heb. Hij neemt me niet serieus, probeert alles op mij te gooien en zelf buiten schot te blijven.

Volgens hem mag ik blij zijn dat hij nog met me wil praten en nou ga ik nog eisen stellen ook? Hij vindt mijn vraag om reiskostenvergoeding niet redelijk en pas als ik hem in het gesprek duidelijk kan maken dat ik dit echt niet kan betalen zal hij hier eens over denken. Na dit telefoongesprek voelde ik me erg kwaad. Wat een misbruik van macht. Ik heb het gevoel dat je je als cliënt maar moet aanpassen aan de instelling. Als je eisen stelt, of kritiek hebt wordt dit of genegeerd of op jou teruggegooid. (het zijn jouw problemen, want je bent immers toch zo gek dat je therapie nodig hebt!) Ik vind dit erg ongelijkwaardig.

Ik had dan ook geen zin meer om een gesprek met hem te hebben. De volgende dag heb ik de Oosthoek opgebeld om het gesprek af te zeggen en beloofd dat ik hierover een brief zou schrijven.

17-1-'80 heb ik dit gedaan, mijn ongenoegen geuit over het telefoongesprek met de hr. Koolhoven en voor de 3e keer verzocht om een kopie van mijn rapport. Ook heb ik hierin gevraagd of mijn dossier uit de Oosthoek verwijderd kan worden omdat het mijn gegevens zijn waar ik recht op heb.

Ik heb hier nog steeds niets op gehoord.

Wat er allemaal gebeurd is vind ik erg vervelend, ik word er ook doodmoe van. Toch wil ik verder gaan om te proberen een kopie van mijn rapport te krijgen en mijn dossier te laten verwijderen. Als er mensen zijn met soortgelijke ervaringen die op dit artikel willen reageren zou ik dat erg fijn vinden.

De reden waarom ik de hr. Koolhoven met naam heb genoemd is dat ik niet wil dat hij buiten schot blijft. Maar hij is een voorbeeld en ik zie hem als onderdeel van een heel systeem wat mensen onderdrukt.

nacht 4uur,

Moe van het knokken, knok ik om straks te kunnen knokken, van energie beroofd, belandt je lusteloos in bed... Om daar te dromen van een brok bruisende energie, die jij toch eens was. In je kinderjaren was je niet te remmen, Nedeltran was het begin van de Kinderindoctrinatie, al begreep je dat toen niet. Smachtend naar warmte, liefde, begrip, gevoel maar steeds weer ontwaaken in een voor jou keiharde warboel. Woorden der herinnering schieten door je heen, lieve Mams ik heb begrip nu... toen je zei: ik heb geen tijd-, dus niet. en ook -begrip- voor al die andere die -op de één of andere manier- indruk op mij maakten.

Maar brant het nu, wát doe je met de -kwaadheid? Op een morgen laat de "Bronmer" zien wat hij bedoeld, en is kwaad, terwijl hij het wél zou kunnen begrijpen, bewarend althans het te begrijpen, raast het in mijn kop, het is mij wel duidelijk, begrip=onderdrukking van kwaadheid! Maar wat doé je dan met dat begrip: begrip te hebben? Heeft het z.g.n. "analyseren" dan nog wel zin? Verkrachter, ik begrijp je wel, maar sta mij toe je te verpulveren onder mijn razernij, vol van ormacht ben ik toch! De verkrachter wordt kwaad omdat hij mij begrijpt? of is het de "herkenning"? of is het juist zo dat hij "het" juist begrijpt? (vragen) Maar ik (nietig weefsel, verstand genaamd verliet mij reeds bij de geboorte) hoé kan IK dit alles -begrijpen-? Oké ik heb er dan -begrip- voor maar wordt niet meer kwaad, want ik begrijp het niet! Wraak is zó bitter, het geeft je een véel groter klote gevoel, dan alleen maar wraak-gevoelens, of het gevoel van die machteloze, onbegrepen, melancholie (weer iets met begrip erin hé...)

Maar wie O wie, wordt er dan wél begrepen? Zij die denken, of het -gevoel hebben begrepen te worden? Dus dan zijn de overigen die dit idee dan wel -gevoel- niet hebben on begrepen? Altijd maar weer vraagtekens! Het is waanzinnig, ik dacht dat ik bij de doden hoorde, maar toen dat mislukte maakte ik kennis met die groep die "gekken" worden genoemd, tja Jeantje dan hoor je toch nog érgens bij hé?! Ik geloof dat ik mijzelf amper begrijp, stel dat ik bij alles wat ik zeg, denk of voel, een verklaring zou moeten geven van het waarom, nou dan merk je wel hoezeer je jezelf begrijpt... En zeg nou niet dat dát door niet -juist-

verwerkte ervaringen, of impressies komt, want élk moment doe je immers nieuwe impressies of ervaringen op?! Die dan ook sneller gaan dan het verwerken daarvan, nou dan kun je iedereen wel Psychisch gaan afkeuren hoor (dit is trouwens óók een impressie zeg;)

En dan tenslotte een cliché, het leven, het leven dat is kort, misschien wel té kort om het uberhaupt "leven" te noemen, toen ik met een R.M. was opgesloten, dacht ik dat vrijheid "leven" was, maar weet nu wel beter nu ik met mijn angst niet schijn te kunnen leven...

Maar toch: wat is leven? Leven is mijns inziens datgene te doen (of uit te zoeken voor je zelf) wat jou bezig houdt, wat jij fijn vindt of fijn lijkt, wat jij belangrijk vind, al dan wel met je verstand in combinatie met -gevoel-, of moet ik kiezen?

Hum, het is maar net waar je dus voor kiest.....

(denk ik, of voel ik dat nou?)

Schrijven, lezen, ik heb het geleerd, het heeft niets maar dan ook hélemaal niets met mijn intilgentie te maken, ik heb het geleerd net als denken (waar ik gék van wordt trouwens, o nee dat was ik al) Is het om mij te handhaven?, maar -gevoel hé...dat is toch véel meer waard hoor, want het houdt de warmte, en de liefde in stand, denken niet, voel ik. Dan: het ga je goed, houdt je in Godsnaam niet taai Want da's slecht voor je gevoel hoor.....

Met warmte, en liefde voor alle die dit lezen.

Kusjes dus van Jelodu.

mj. Nomadisch

Kanaaldijk t/o 2

1551 PH Westzaan/Zaanstad

P.s. als je schrijft, schrijf ik óók hoor.....

schrijven

Ik kan (gelukkig) goed overweg met mijn "gekken"krant en ik ben blij dat ik hem heb!

Ik durf er gerust vooruit te komen dat ik best ook bang ben als ik schrijf voor mijn krant, want wat zal er voor reacties komen.

Het is tegenwoordig zo gesteld met de mensheid, wil men eerlijk zijn, eigen meningen weergeven, niet al teveel situaties overtrekken, men snel geneigt is de hele zaak in de doofpot te stoppen en over wat anders beginnen, zoals- een goed verslag-Tijd hebben om te luisteren.

Ik neem die tijd graag in me op en ik luister wat af!

Kritiek mag ik hebben, vind ik, al is het dan wel goeie kritiek!

Psychiater kan ik niet worden, want daar ben ik teveel mens voor, dus blijft de krant als het ware mijn enige redmiddel!

Want, laten we nu heel eerlijk wezen, het is de enige, variabele krant, voor de patient, voor de (ex)patient en voor de studenten!.....

Ook hier laat de realiteit zich raden: ik kom vannmiddag bij de fysiotherapeute en ik zeg dat ik schrijf voor de krant...

ga maar raden! Als antwoord schreeuwte zij naar mij hoofd: "Voor wie is die krant, zeker voor actievoerders??"

Ik zeg: "Nee mens, die krant is voor iedereen". Dat mens kijkt mij aan en zegt: "Ik ben een normaal mens en wat heb je er aan om zoiets in huis te halen". Ik "U zult mij nooit meer kunnen begrijpen, want ik ben "Gek" en ga er trots op dat ik dat ben".

Uit eindelijk 'moest' ik de strijd opgeven en ga ik bij dit persoon als "abnormaal" door het leven, wat ik wel best vindt.

Ik leef erg graag en ben blij dat ik er ben, dus ik kan nog veel goed maken voor

andere onderdrukte mensen die ook "Gek" schijnen te zijn.

In deze maatschappij loop ik niet in de rij, maar als ik nu terugkijk op alles wat ik doe concludeer ikzelf dat ik best wat overheb om mijn stem te laten horen met al mijn trubbels, verlangens, onhebbelijkheden en mogelijkheden.

Ik wil alle mensen aanraden- die in inrichtingen verblijven- om te schrijven, te schrijven en nog eens te schrijven, voor zover de mogelijkheden toerijkend zijn.

Laat jullie stemmen horen, want je bent mensen en laat je niet uit het veld slaan door de zogenaamd deskundige "Heren Doktoren" die weleens zullen vertellen wat goed voor je is- door het geven van drugs! Probeer in Godsnaam a.u.b. uit je ellende te komen en ga schrijven, schrijven voor de "Gekkenkrant".

Niet alleen de krant is ermee gebaat, maar ook je eigen welzijn.

Ik spreek uit ervaring en kan niet anders zeggen dat het mij helpt dag na dag.

Distels groeien, bloeien
onuitroeibaar
daar helpt geen moedertje lief aan
alle burens lachen, praten
maar 't probleem blijft onoplosbaar.

Ik blijf hier voorlopig
eens vind ik mijn huis?

verliefd op alle vrouwen
ga ik steeds door

de zorg van de kinderen
beklemt mij ook in dit ziekenhuis!

schrijf je leeg
ook 'n remedie

toch dank aan allen
die pogen mij te genezen

van 'n onuitroeibaar kwaad!

onkruid vergaat niet!

ik ga nu eens een uitgebreid verslag schrijven over mijn psychiatrische ervaring, die ik door-gemaakt heb en nu nog steeds doormaak. Ik schrijf jullie omdat de gekkenkrant wel iets wegheeft, waar ik mij in mijn leven nu in verkeer, namelijk kritisch Nederland.

De jongeren, die opkomen in de straten en door middel van vergaderingen en kritische overwegingen enzo.

Over mensen zoals ik, die in psychiatrische ziekenhuizen worden gezet. Ik vind het alleen jammer dat jullie er toch nog te weinig van merken.

Nou, laat ik zeggen, overal op de radio en televisie hoor je over de verbeteringen, die gaan komen in psychiatrische ziekenhuizen, gevangenissen enzovoorts, maar zelf heb ik eigenlijk helemaal geen officiële contacten met toffe mensen, die mij persoonlijk een beetje helpen, want je hebt zelf toch niets te vertellen in dit land, want als de dokter vindt dat je geestesgestoord bent - terwijl je dat zelf niet ziet zitten - dan zit je direkt voor heel je leven vast aan psychiatrische inrichtingen.

Nou ja, wat ik bedoel is dit - als ik het even kort maar krachtig op papier mag zetten. Je hoort in Delta (daar zit ik nu, Delta te Portugal) nooit eens dat jullie bij wijze van spreken nooit eens in de aula (feestzaal) van Delta eens een protestmars hielden, en zodat ik goeie contacten van zou overhouden met toffe en intelligente mensen, want er verandert aan die hele toestand van mijn psychiatrische opnamen toch niets en in Delta ook niet. - met die isoleercellen niet, met die troepsput- en platsputten niet en met de macht van de dokter niet, met die stomme verschrikkelijke GGD niet-

Al met al ben ik kerngezond. Maar ik kan niet eens meer rustig leven, omdat de psychiater mij voor ziek verklaart, waar ik fel op tegen ben, (wordt maar elke keer weer opgenomen, met redenen, die mij zowat onbekend zijn).

Ik doe nooit iemand kwaad, ben een gezond mens en toch krijg ik iedere keer weer dit stomme Deltagebeuren te verwerken. Om even op de verleden paragraaf terug te vallen: ik begrijp ook wel dat zulk soort zaken ook in het geld zouden lopen, protesten op een psychiatische kliniek, maar wat ik bedoel is dit: dat ik wel eens een keertje mee wil protesteren en intelligente contacten met lieve goede, welwillende kritische mensen zou willen hebben waar ik op terug kan vallen, ook al veranderen de wetten niet.

Och ja, ik ben ook al naar het JAC geweest en heb daar gepraat over psychiatrie in groningen, omdat ik na mijn verleden opname mijn medicijnen niet wou slikken, maar je weet het, ik word iedere keer weer opgenomen, en ik word er een beetje zat van.

Ik beschouw mijzelf niet als zieke zijnde en wat dr. de Visser zegt heb ik maling aan.

Ik ben inmiddels naar de Rechtswinkel geweest en nu heb ik een advocaat, omdat ik bang ben dat ze de boel gaan verlengen.

stelling 20

uit niets iets ontstaat, gelijk een ieder

bij enig nadenken zal inzien (10)

hetgeen zoeven gegeven was, onthuld de redelijke halfslachtigheid

geheugensteun

J.J. Simpelaar

GE-ETIKETEERD

STICHTING 'GEKKEN' KRANT

Postbus 3286, 1001 AB Amsterdam
Postgiro 30.58.334 - Gem. Giro R 11.111

STICHTING 'GEKKEN' KRANT

Postbus 3286, 1001 AB Amsterdam
Postgiro 30.58.334 - Gem. Giro R 11.111

STICHTING 'GEKKEN' KRANT

Postbus 3286, 1001 AB Amsterdam
Postgiro 30.58.334 - Gem. Giro R 11.111

In de maatschappij?.....Nee

Wel een eigen kerk,
Zelfs een wasserij
Het is een dorp op zichzelf.
Veelal buiten het dorp in het vrije veld,
Want anders kost het de dorpsmensen geld
Af en toe bezoek,
Want je zit als het ware in een uithoek.
Uiteindelijk krijg je dan je ontslag,
En je hoopt dat er iemand op je wacht
Maar ze kijken je argwanend aan
En je denkt: 'Wordt dit nu mijn bestaan?'
Er wordt op je gelet,
Want je hebt voor je verdere leven een etiket.

STICHTING 'GEKKEN' KRANT

Postbus 3286, 1001 AB Amsterdam

Postgiro 30.58.334 - Gem. Giro R 11.111

N° 40, THEMA NUMMER OVER
GODSDIENST.

TE BESTELLEN: POSTBUS 3286 'A' DAM

(advertentie)

Ik heb bij elkaar al in 5 hulpverlenende psychiatrische inrichtingen gezeten en ik wil eigenlijk gewoon in de maatschappij leven.

In de rapporten hebben ze me drie ziektes gegeven, dat is: schizofrenie, baldadigheid en godsdienstwaaninnig. Ik ben geen van drieën. Ik ben het daarom ook helemaal niet eens met de psychiatrie. Ik ben er liever helemaal vanaf, ook omdat ik dadelijk helemaal geen werk meer kan vinden.

Ik wil hulpverlener worden. Die spuiten, die ik krijg ben ik het ook niet mee eens, omdat ik geloof dat ik niet ziek ben.

De dingen, die ze uithalen met je, zoals bijv. met een meneer hier in Delta, die heeft achtermekaar wel drie weken in de isoleer gelegen, met zware medicijnen, dus ik zal wel blij zijn als die nieuwe wet uitkomt.

Delta is echt nog een psychiatrische inrichting van de oude stempel.

Ik hoop dat ik met deze brief aan een paar kritische mensen wat vriendschap kan vinden om ervaringen te delen en proberen eruit te komen.

Brief van Julius Cerenas
Delta ziekenhuis
Albranddwarsedijk 74
Portugaal.

SPROOKJE

Er kant 'n dooie psychiater aan de hemel-poort en verlangt van Petrus te worden doorgelaten.

Die bestudeert zijn " POST-MORTEM"lijst en zegt: "Mmm....Enibrut Naart..... spijjt me. Jij hebt te veel met mensen gemorst en daardoor grotelijks je milieu verontreinigd. Ga terug naar af; je rot-zooi opruimen".

De psychiater produceert wat krokodille-tranen. Zulks had hij geleerd tijdens zijn pseudo-psycho-analyse, die behoorde bij zijn opleiding. Deze kunstgreep was in de praktijk bevredigend geslaagd gebleken.

Daar tot zijn schrik 't verhoopte resultaat nu echter uitblijft, dient er een ander register te worden openaetrokken. Edoch....zoals gewoonlijk het verkeerde! "Nou niet je zelfvertrouwen verliezen, Enibrut", bemoedigt hij zichzelf. "Op aarde ben je uiterst zelden door de mand gevallen".

Inderdaad, want daar hoefde hij in zijn "Lab" alleen maar tranen uit mensen te knijpen en daarna omzetten in baar goud en dat liep voortreffelijk! Dáárdoor had hij zoveel aanzien genoten en bijna absolute macht.

Op de keper beschouwd bevindt hij zich na al die toestanden vóór en dóór dat sterven, waarover hij nóóit iets had willen leren, laat staan aanschouwen, in een totaal omwezenlijke, ontredde situatie, mogelijk 't best vergelijkbaar met die van een patiënt/e direct na een Electro-Shock.

Steeds opnieuw had hij op het onder-hemelse dat experiment met grote interesse geobserveerd.

Momenteel echter ondergaat hij, zelfs in zijn dooie lijf, hoe ijsingwekkend vernietigend en desoriënterend die E.S. in concreto wás en is.

Wat is er gaande in zijn hersenen?! Alles spat, sist, klutst en klotst door elkaar! Hoe krijgt hij dat in Freuds' naam allemaal weer op een rijtje?

Vaag dringen nu stemmen door tot zijn warrig brein: "Enibrut, ouwe boef, vergeet onze Psychiater-ethiek niet. Psychiaters zijn nog steeds onschendbaar, dus speel je rol zoals 't een amice-col-

lega betaamt. Je komt er wel uit, gladde ganf".

Nou.....hallucinatie of niet.....in ieder geval een reuze kick! Vooruit met de geit van onze solidariteit en de "Wir haben es nicht gewusst"strategie.

Allons enfants de la Psychiatrie! Na enige introspectie wordt de volgende therapie, die op Petrus wordt gelanceerd, die van een klaag'lijk mekkeren: "Ja maar.....die rotzooi is niet van mij alleen. Ik ben óók maar een mens en altijd trouw gebleven aan ons devies: "Het doel heiligt de middelen"! En ik heb nu toch ook alles wat me lief was moeten achterlaten? Meer dan enig ander. Zelfs Mammon en ze was voor mij het einde!"

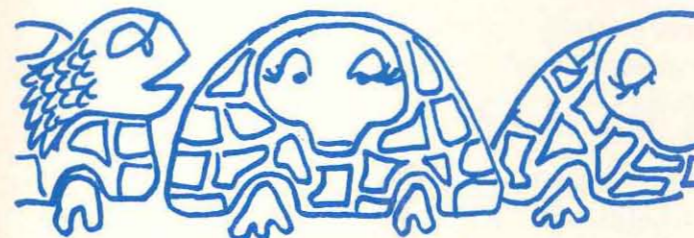
Petrus, 'n ouwe rot met bijkans 20 eeuwen mensenkennis, voelt nu zijn vissersbloed in zijn aderen gisten. Zijn spieren zwel-len op tot koorden en dan dondert hij los: "Dooie Sodemieter! Hier kennen we geen Dank voor Stank!! Ik ben een zeer redelijke dooie-visjes-vreter, voor de duvel niet bang en allermint een krenten-kaker, maar de Grote Baas duldt niet dat hier Wie-Dan-Ook zijn nek breekt over oer-kwallen en enig aanverwant slijmerig geteisem. Ieder, die hier binnegaat, is geëvolueerd en bezit een RUGGEGRAAT! En nu....ingerukt.....weekdier en..... wegglibberen!"

Er zijn al zoveel wachtenden na jou.... EN ALLEMAAL EEN RUGGEGRAAT"!!

BARMHATIGHEID JEGENS DE WOLVEN IS ONRECHT JEGENS DE SCHAPEN!

Schildpadjes overpeinzing

Als je door een ongelukkige konbinatie van aanleg en opvoeding en de rest opgegroeid bent tot een wezentje wat heel gaw in zijn schulp kruipt, kan je met je korte pootjes toch wel eens hier en daar tegen aan willen schoppen, uit pure ellende om zoveel ingebouwde pech. Maar nee hoor, de wijze Sartre, helaas ontvallen aan ons allemaal komt tussen beide: "het belangrijkste is niet wat men van ons gemaakt heeft". Bedankt Sartre voor dit klopje tegen mijn schild. Zo goed als het gaat scharrel ik wel weer verder.

(advertentie)

Ik wil graag een abonnement op de 'Gelcken'krant à 19 gulden per jaar. (6 nummers)

naam:

adres:

woonplaats +

postcode

Ik schenk:

naam:

adres:

woonplaats:

postcode:

Ik ga op de loop..

want er is dope te koop gaw hier vandaan anders gaat mijn ziel mij slaan. Zelfs marihuana is voor mij een drama Ik leef nu van koffie en tabak dit betaal ik uit eigen zak Graag zou ik een 'jonkie' lusten als de verplegers me niet susten. Mijn lever is al wat te groot Zonder alcohol ga'ik er niet aan dood. Het duizelt af en toe in mijn kop dat is de reden da'ik met dichten stop.

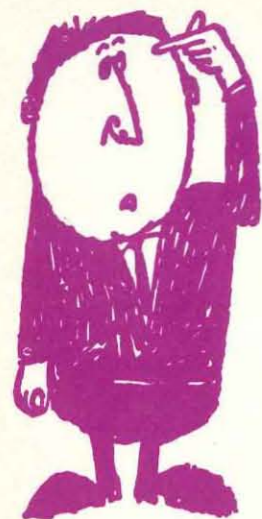
depressie
je zult weer lachen
genieten
leven

dit is maar een
donkere wolk
voor de zon

Een mens met veel verstand en gevoel laat zich nóóit vermorzelen door een "WEEKDIER"

Als psychiaters goed samenwerken wordt zelfs de beerput een compromis.

KAN DAT NOU

rubriek

Onder de titel "kan dat nou zomaar.." doet de rechtswinkel Groningen verslag van haar ervaringen met een (eksperimenteel) juridies spreekuur in Beileroord.

RECHTEN - SPREEKUR

Gedurende één jaar hebben zij aan patiënten rechtshulp geboden. Wegens meningsverschillen met de directie is het spreekuur inmiddels stopgezet. Een reden hiervoor is dat volgens Beileroord de rechtswinkel zich niet had mogen inlaten met vragen die nauw betrokken waren met de behandeling. Zij schrijven: "In de jaren dat de projectgroep bestaat, zijn we steeds meer van overtuigd geraakt, dat de psychiatrische patiënt steeds weer in het verdomhoekje zit.

Dit verslag wil een bijdrage leveren aan de verbetering van de positie van de patiënt".

Zowel door rechtswinkel als directie is een duidelijke behoefte aan rechtshulp voor de bewoners gekonstateerd.

De rechtswinkeliers benadrukken het belang van de onafhankelijkheid van rechtshulpverlening ten opzichte van de inrichting, waardoor een vertrouwensrelatie tussen patiënt en jurist kan ontstaan.

Gedurende dat jaar hebben 32 personen het spreekuur bezocht, waarbij 50 juridiese problemen werden voorgelegd.

"verder hebben wij stellig de indruk dat er veel meer mensen in Beileroord met juridiese problemen zitten, die de gang naar ons spreekuur niet gevonden hebben".

Voor allerlei problemen kon men op het spreekuur terecht.

IN GEVAL DAT

De rechtswinkel maakt het volgende onderscheid:

- problemen die niet direkt verband houden met de inrichting, zoals problemen met echtscheiding, kuratele, sociale voorzieningen, eigen bijdrage Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ), aanvragen voor rijbewijs e.d.
- problemen die verband houden met de inrichting: zoals problemen rond geldbeheer door de inrichting, de duur van het verblijf, medicijngebruik, overplaatsing, de rechterlijke machtiging e.d.

Ten aanzien van de laatstgenoemde problemen schrijven zij:

"De weg die wij normaal volgden bij het streven naar een oplossing van een bepaald probleem, was contact opnemen met de direkt verantwoordelijke behandelaar (als de klient dat wilde GK). In bijna alle gevallen kwam de behandelaar op de proppen met het ziektebeeld van de betreffende klant. De behandelaar verklaarde daarmee het gedrag van de klant en de volgens hem vereiste behandeling. Van verandering van de behandeling wilde men niet weten. De klant was het echter vaak met de uitleg van de behandelaar niet eens.

ZOMMAAR?

Het is dus heel moeilijk voor patiënten om serieus genomen te worden bij een klacht. Als derden zich gaan inzetten voor de belangen van patiënten dan voelen behandelaars zich gauw gepasseerd en spreken zij over het veroorzaken van "onrust bij de patiënten". (Het medies handelen mag niet ter sprake, laat staan ter discussie komen, redactie).

BAAS in EIGEN PORTEMONNEE

De rechtswinkel doet de volgende aanbevelingen:

- de inrichtingen dienen niet bevoegd te zijn het vermogen van psychiatrische patiënten te beheren,
- betreffende het beheer van de inkomsten voor het dagelijkse levensonderhoud (uitkeringen) dient:
 - a. de inrichting dit beheer zoveel mogelijk aan de patiënten zelf over te laten,
 - b. als de inrichting het beheer voert op dit punt, dient de administratie van de inrichting meer informatie te verschaffen over de uitkeringen aan de bewoners, (welke uitkering? hoe hoog is de uitkering?)

c. in ieder geval dient de administratie periodiek (bijv. elke maand) een afschrift van de giro- of bankrekening te sturen aan de bewoner.

- de maatschappij moet de financiële arm-slag voor psychiatrische patiënten verruimen, bijv. door:
 - a. verhoging van Algemene Arbeidsongeschiktheids Wet (AAW)- en Algemene Bijstands Wet (ABW)-uitkeringen voor psychiatrische patiënten,
 - b. verlaging van de "eigen bijdrage" regeling krachtens de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ).

Zij schrijven: "Er vanuit gaande dat de patiënten zoveel mogelijk deel moeten kunnen nemen aan het maatschappelijk leven buiten de inrichting, dan moet hen daarvoor ook de financiële ruimte gegeven worden. Het gebrek aan voldoende financiële middelen werkt de "hospitalisering" (d.i. afhankelijkheid van de inrichting) in de hand: alles wordt geregeld voor de patiënt, de patiënt berust steeds meer in het ziekenhuisleven, op het laatst durft of kan hij/zij zelf niets meer ondernemen".

WORDT U AL GEHOLPEN?

De volgende aanbevelingen worden o.a. gedaan voor de behandeling:

- iedere bewoner heeft het recht een behandeling te weigeren (en het recht zelf een behandeling te kiezen, redactie),
- de bewoner dient veel meer te zeggen te krijgen bij de op hem/haar toegepaste behandeling,

- de bewoner moet kunnen beschikken over het recht om een tegenonderzoek te laten verrichten door een niet-behandelend psychiater,
- in geval van meningsverschil dienen de behandelaars een driehoeksgesprek tussen klant, rechtshulpverlener en behandelaar niet uit te weg te gaan.

M A C H T I G I N G

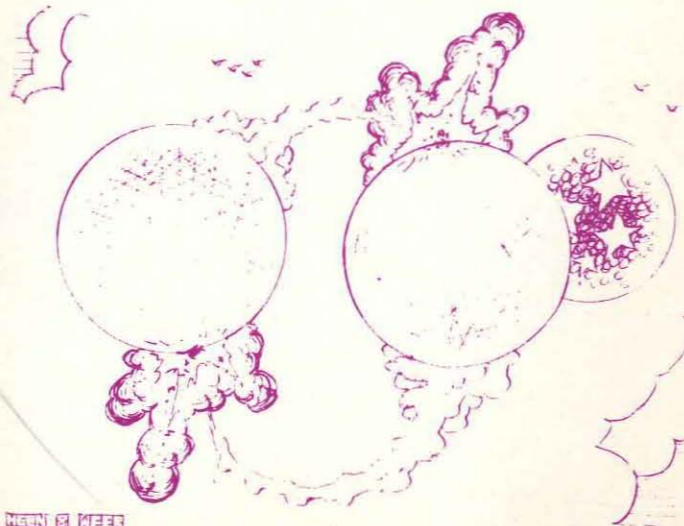
De volgende aanbevelingen betreffen de rechterlijke machtigingen:

- in de nabije toekomst moet de rechter oplegging en verlenging van een machtiging gaan meedelen aan de patiënt(e). Het mag echter niet bij meedelen blijven. De rechter zal de patiënt(e) telkens vóóraf persoonlijk moeten horen,
- bij het uitdelen en verlengen van een machtiging moet de rechter eerst een raadsman aan de patiënt(e) toevoegen,
- bewoners dienen te weten hoe en waar een verzoek kan worden ingediend tot opheffing van de rechterlijke machtiging,
- de betrokkene moet in alle gevallen tegen een rechterlijke maatregel in beroep kunnen gaan,
- de betrokkene en andere belanghebbenden moeten regelmatig rechtstreeks bij de rechter een verzoek in kunnen dienen tot opheffing van een machtiging.

I N S P E K T I E

Over de inspectie wordt gezegd dat gebleken is dat patiënten vaak geen vertrouwen hebben in de inspectie. "Wij vinden dat deze instantie slagvaardig en onafhankelijk van de inrichtingen moet optreden. Ze zou gebruik moeten maken van middelen als alternatieve opvang en tegenonderzoek. Het verstrekken van informatie aan de patiënten betreffende hun behandeling en de mogelijkheden om daar wijziging in te brengen, zou ook tot haar taak dienen te horen".

(Over de inspectie zijn al vele vrome, maar niet even vleierende woorden gesproken. Het geld besteed aan de inspectie moet beschouwd worden als weggegooid geld. redactie).

Ook beschrijven zij de problemen die het Algemeen Verpleegden Overleg (14 vertegenwoordigers + 2 personeelsleden) met de direktie had om hartige hapjes in de kantine te krijgen.

Patiëntenraden hebben nog een lange, moeilijke weg voor zich. De rechtswinkel schrijft: "Het lijkt ons wenselijk dat patiëntenraden, patiëntenparlementen enz. bevoegdheden krijgen die wettelijk worden vastgelegd".

Tenslotte noemen zij een aantal punten, die te maken hebben met de organisatie van de juridische hulpverlening.

Uit hun ervaringen is gebleken dat rechtshulp aan psychiatrische patiënten veel werk betekent, hetgeen door een vrijwilligersorganisatie (als de rechtswinkel) op den duur niet opgebracht kan worden.

Het verslag, getiteld "kan dat nou zomaar..." kun je bestellen bij:

Rechtswinkel Groningen
Grote Kruisstraat 41 - 43
Groningen.
Kosten: f. 4, -- postgiro 2842564
ABN-rek.nr. 57.01.24.808.

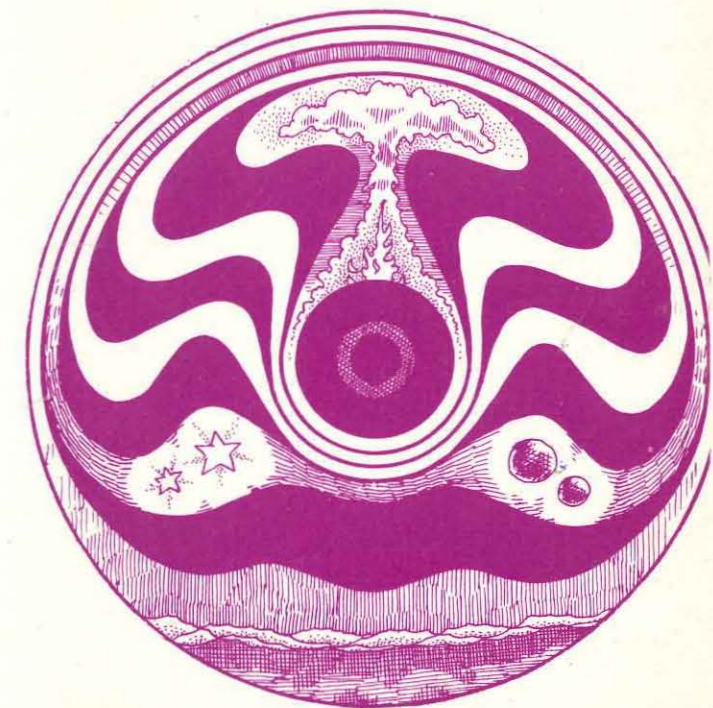
Zij stellen dat een goede "le-lijns"-rechtshulp in psychiatrische inrichtingen primair een taak van de overheid is. Hopenlijk mag en wil het Buro voor Rechtshulp Assen het spreekuur overnemen.

Een officiële klachtenbehandeling (patiëntenvertrouwenspersoon, ombudsman) moet worden gedaan door een aantal mannen en vrouwen met verschillende opleidingen, die elkaar kunnen aanvullen.

Er moet bovendien een soort begeleidingskommissie komen, waarin vertegenwoordigers van de patiënten, de Cliëntenbond en hulpverleners.

Als een klachtenbehandelaar in meer dan één inrichting zou werken, dan zou hij/zij meer kunnen zien, vergelijken en sinjaleren. De onafhankelijkheid van de inrichting zou dan ook groter zijn.

Een goed stukje werk van de projectgroep psychiatrische patiënten van de Rechtswinkel Groningen.

WEG MET de ISOLEER !!

Het is al zo'n (+ 6 of 7 jaar) geleden, tijdens m'n opname in de Ursula-kliniek te Wassenaar, ik was daar als patiënte, doch werd als therapie aan het werk gezet, eerst op de afd. zelf, later op 'n afd. neurologie/chirurgie.

Zo moest ik op 'n morgen vroeg voor ik daarheen ging om te werken van 'n waarnemend hoofd van de afd. bij het kantoor-tje wachten, men had mij iets te zeggen. Ik vond het goed, doch zei haast te maken, daar men mij verwachtte op m'n werk.

Enige tijd zat ik te wachten, toen opeens broeders en 'n zuster op me afkwamen en me op de observatie namen. Ik verzette me hevig en dacht wat gebeurd me nu! Ik ging nogal tekeer, vermoedde dat zij dachtte dat ik niet wilde werken, schreeuwde dat ze op moesten houden en me naar m'n werk moesten laten gaan, men belde voor hulp, daar ik nog steeds tegenstribbelde, ik kreeg van 'n aankomend (waarnemend) hoofd 'n kalmerend drankje, doch ik bleef me verzette ik wou werken, voelde dat ze 'n grote fout begingen.

Met totaal 6 personen sleepte ze me naar 'n isoleercel, ik bleef me verweren, men trapte, stampte, trokken aan m'n large haren, plukken eruit.

Op bed gesmeten vast in de zweedse band, slotje schoot los, dus ander isoleercel in. Dit keer was ik woest en was hen voor, hield de klik v/d eerste deur stevig vast, anhoog, zodat ik er niet in kon.

Daar wist men wel iets op, men sloeg net zolang tot ik van de pijn in m'n handen en lijf, losliet. Weer op bed gesmeten, 1 pers. kon mij aan deze had judo gehad. Toen werd ik vastgebonden gepest, aan haren getrokken, en platgespoten, men liet mij alleen, bont en blauw, plukken haar op de grond, men zou terug komen na bespreking, hoe en wat verder n.a.v. dit, over m'n toeren, ik schreeuwde, huilde, tot ik in slaap viel uitgeput van de injectie en uitbuiten van m'n krachten, na even geslaapt te hebben, kwam 'n co-assistent, deze zei: 'dit had ik niet van je verwacht' en ging weg liet me alleen. Niemand begreep me.

Later kwam degene die me had platgespoten e.d. deze zei n.a.v. de gehouden bespreking dat het 'n vergissing was geweest, of ik naar m'n werk wilde of in de isoleer wou blijven, ik koos voor het 1ste, bont en blauw ging ik aan het werk, kreeg vragen v/d anderen en vertelde

wat er was gebeurd, ik wist dat ik gelijk had. Niets kon me gebeuren. M'n ervaring in isoleer heeft eveneens als verblijf in psychiatrische inrichtingen 'n druk op mezelf gelegd dat ik mezelf in de hand moet houden, angst voor nieuwe opname e.d. kan ook niet wonen/verblijven in kleine ruimtes. Daarbij enorme wantrouwen in hulpverleners.

Ik hoop dat isoleercellen waar dan ook afgebroken worden, daar de mens als 'n beest word gemaakt, ontembaar.

Wat gebeurd er met 'n dier, welke ze opsluiten en erna loslaten?

Wat gebeurd er met de mens wanneer hen hetzelfde wordt aangedaan?

Zowel dier als mens zullen als 'n wild beest gaan reageren, waartegen zelfs geen spuit, pil of hulp is bestand.

Het is onmenselijk, daar je zelfs niet naar het toilet mag, al zou je smeken tot je 'n ons woog.

En dan de angst, enorme angst, wel kant men om de zoveel tijd s'nachts met 'n zaklantaarn je cel binnenschijnen je ermee pesten, of je er nog wel bent of je sinds geen suicide hebt gepleegd (daar dit zelfs in zo'n hok mogelijk is), eerder gedwongen mogelijk wordt gemaakt.

Dit was mijn ervaring. Ik hoop dat vele, vele (ex)patienten zullen schrijven naar de Gekkenkrant. Over wat dan ook (al wat met psychiatrie te maken heeft).

Daar nog steeds tegen het jaar (bijna) niets is veranderd, nog mensen worden opgeleid om onmenselijk te worden t.o. mensen die gek worden genoemd, 'n stempel krijgen opgedrukt door hen die vroeg of laat er ook belanden.

Oproep voor Astrid
Verder vraag ik of het mogelijk is voor mij iemand via de Gekkenkrant op te sporen.

Ik wil graag weer contact hebben met Astrid Blerk - Moor.
Astrid, ik zou het fijn vinden contact met je te hebben, je te vinden.
Ik hoop dat je de Gekkenkrant leest, anders weten misschien anderen waar zij woont. Mijn adres is bij de redactie verkrijgbaar.

IMPRESSIE -1- een glazen kooi

Het is een mooie midzomeravond. Op een grasveldje, omgeven door oude knotwilgen, spelen verplegers en patiënten en kinderen uit de buurt van het paviljoen een partijtje voetbal.

Tussen hun lange schaduwen rennen ze achter de bal aan. Je hoort ze roepen met opgewonden stemmen, maar het dringt nauwelijks tot je door wat er wordt gezegd. Hoewel de wind af en toe ruisend door de takken en bladeren strijkt, en wat verkoeling brengt, blijft de warmte drukkend. Misschien komt er wel een onweersbui. Je hebt het steenkoud en je schurkt je in je jas.

Je voelt je vreemd. Alsof je van een andere planeet komt en niets van de aarde begrijpt. Je voelt je vreemd aan alles wat zich hier afspeelt.

Het joelen en lachen, de ravottende kinderen tussen het publiek, flarden van gesprekken, het intense groen van het gras, de tekening van de wilgen tegen de avondhemel.

Het zegt je allemaal niets.
Het is alsof je in een glazen kooi leeft. Je ziet alles wel, maar je kunt niets aanraken, niets bereiken. De anderen kunnen jou ook niet bereiken. Die glazen kooi om je heen is een verschrikking. Je loopt er tegen te pletter. Je zou wel dood willen.

Toch hebben ze je gezegd, dat jij de enige bent, die jou uit die kooi kan bevrijden. De anderen staan machteloos, als je zelf niet wil.

Stilaan verkleurt de hemel van blauw naar roze en purper.

Soms zingt er een vogel vanuit een nabije boom.
En je kunt niet genieten van de avond. De zorgeloosheid van de anderen benijd je. Want je leeft in een nachtmerrie. Je bent jaloers op het gras. Je rilt van de kou en toch heeft de zon de hele dag fel geschinen en het is nog steeds bloedheet. De glazen kooi houdt alle warmte tegen. Je vraagt aan de broeder of je naar binnen mag en hij zegt ja. Als een idioot met duizend vragen in je kop blijf je nog even naar het spel kijken.

Dan voel je een hand en sta je werktuigelijk op en je loopt mee naar de zaal met de hoge stalen ramen en de ziekenhuisbedden.

Uit de ontspanningsruimte komt het geschetter van de televisie. Twee meisjes zitten op de vloer met hun armen om de knieën geslagen naar het scherm te staren. Zwiiggend. Ook hier voel je je teveel.

Je besluit dan maar in bed te gaan liggen met je kleren en schoenen aan en te doen alsof de wereld niet bestaat.

heden

Door de gerechtigheden

werden vele weken

welke waren verstreken

in het heden

gebeden

behandeling...

Met Hoopvolle beloften in zicht
voortdruwend mijn schamele bezit
stropelde ik van
Carillon C naar de Roef.

De kennismaking met nieuwe lotgenoten
werd bruut verbroken
Helaas....
ik moest mee naar het dorp
om mijn zwemkunst te vertonen...

Met goede moed
niets vermoedend
liep ik
viel ik
lag ik op de grond
tot dat ik verder kon
in de richting van het dorp....

Uitgekleed
sportief het water in,
teleurgesteld
door lichamelijke invaliditeit
was ik de zwemkunst kwijt.....

Weer aangekleed en
terug naar het beloofde oord
met vallen en opstaan
machteloos liggend
op de koude grond.....

Weer opgepakt
de kracht die ik nog bezat..
de pijn verzwegen
in de hoop nog
veel moois te beleven....

De eerste morgen
ontwaken met schrik en beven:
ik moest er uit maar
het lukte niet van pijn
ná die lange looppartij....

Een pak slaag
ik verdwaaalde
wist niet waar ik mij bevond
tot dat ik wist dat:
er een isoleer bestond.....

Zeven maanden lang
sleepte ik mij voort
met hoop op betere dagen
helaas-----
steeds blijf ik onderworpen
aan wetten en eisen
die men niet beantwoorden kan....

De slagen vallen hard
zodat ik achterover klap
voor dat ik besef
wat er is gebeurd
is mijn vrijheid weer verbeurd.....

De klacht bij de Inspecteur
noch bij de Officier
brengen geen verlichting
in het trieste dagregiem.
Helaas....
de isoleercel is
trouw mijn deel.....

Daar slijt ik in stilte
heel mijn leed.
Dat is mijn lot
waarvan ik nooit meer
wordt verlost
en nimmer mij verlaat
tenzij de goede God mij haalt.....

Spontane verwoording van hetgeen een
machteloze en lichamelijk invalide pa-
tiënte in een psychiatrische ziekenhuis
te beleven kreeg als behandeling.....

AAN DE HEREN MEDICI

(en de enkele
dames in dit gezelschap).

Artsen moeten wel geen enkel vermoeden
hebben van wat je ondergaat, als je de zo-
genaamde "rustgevende middelen" in je
lichaam hebt; anders zouden ze deze mid-
delen niet meer willen gebruiken!

Daarom raad ik bovengenoemde dames en
heren het volgende aan:
laat je eens met geweld overmeesteren door
minimaal 3 "verzorgende" types; een span-
nend begin, alvorens de zo "rustgevende
slaap" te ondergaan.

in de rust, die jou door de medische we-
tenschap is opgelegd,
werkt de zo geweldadige vechtpartij door.
het gif in je lijf veroorzaakt een gevoel
dat je op ontploffen staat:

ze hebben een bom in het lijf gestopt,
maar jammer genoeg ontploft hij niet,
dan had je terminste rust!
het is alsof je doodgaat, maar als je in
alle gemoedsrust je laatste adem uit wil
blazen, komt er toch weer lucht in je
longen.
een eeuwige doodstrijd daar in de iso-
leer...

KUNNEN JULLIE HELSER STRAFFEN BEDENKEN?

je hebt een kind gebaard.
je kunt het vele dat je hebt meegemaakt
niet allemaal verwerken.
je doet anders dan anders...
platspuiten maar!!
je maakt de geboorte van je kind weer
door:
het moment waarop het geboren gaat worden,
eindelijk.
maar dan is het kind opéens weer binnen
in je,
de weeën beginnen overnieuw.
een eeuwige bevalling daar in de isoleer....

Ge(min)achte medici: de christenen vonden
voor jullie het woord "duivels" uit. Ook
de Grieken hadden een naam voor jullie:
"goden".

Sisyphus moest een zware steen tegen een
berg oprollen, een straf hem opgelegd
door de griekse goden. Telkens wanneer
hij de bergtop bereikte, werd de steen
door een onzichtbare hand weer naar be-
neden gestoten en Sisyphus kon overnieuw
beginnen.
een eeuwige straf...

Maar waarom straftten jullie mij?
Omdat psychiaters, die zo bezig zijn met
de menselijke geest, mijn geest niet kon-
den begrijpen?
Jullie proberen mensen, die gevoelens en
gedachten hebben die jullie niet begrij-
pen (m.a.w. die niet in jullie straatje
passen), tot een éénheidsworst te maken.
Jullie proberen gezonde mensen, die af-
knappen in deze zieke maatschappij, aan
te passen, en om te vormen tot meeloper-
tjes in dit systeem; dit systeem van jul-
lie, die de macht hebben.

En daarom raad ik jullie nogmaals aan:
pas je eigen middelen en methodes eens
toe op jezelf en je eigen clubje!
Want dit weet ik zeker:
- jullie ogen zouden opengaan.
- jullie medicijnen en methodes zouden
gaan verdwijnen.
- MISSCHIE N ZOU ONZE ZIEKE SAMENLEVING
NOG EENS GEZOND KUNNEN WORDEN.

Ook in Duin en Bosch zijn jaloerse mensen

Ja, Duin en Bosch valt mij zeer tegen. De verpleging doet er niks aan, zelfs de verpleging van st. Willibrordusstichting denken aan hun eigen, erg asociaal! Ons verkering wordt aan alle kanten stuk gemaakt. Zelfs de werkleiders van therapie van Duin en Bosch beïnvloed mijn meisje Mies waar ik op 29 juli mee ga verlovén. Een van de werkleiders van Mies maakt uit zegt, net als verguurtje Rob vd Brink, ook een jaloeze kip is: nauw als ik jou was zal ik stoppen met de relatie met Ed. Ik zag hem laatst met een meid op de brommer en houdt jou voor de gek wat onzinnig is. Hij is een onderverguurtje. Hij beïnvloedt jou en jij trap er maar in. Ik had het wel geweten: Ik was er laats bij toen zag ik dat hij met een ander meisje op de brommer was. Mies trek een beetje aan. Zij zegt was je in ons psychiat zh met een andere op je brommer. Ik stond verbaasd af te vragen en wist nergens van: wat dit zo doet is toch volkomen waanzin. En een werkleider dat mag toch niet gebeuren. Vooral in een psychiatrische zhs niet. Dit is schandelijk, gewoonweg schandelijk. Wij hebben het erg goed met elkaar. En nu gebeurt er dit weer. Eerst Rob vd Brink en nu weer dit. En vooral de werkleiders en ze werken tensloten in een psychiatrische z.h.s. Zijn dit nou werkleiders. Dit neem ik ook zeer kwalijk, en vooral dat het een werkleider is. Deze Twee Mens heten Leen en Bert. Zulk lui hoorde met ontslag te gaan. Dit is geen grapje bitter ernstig: Mies wilde in ons psychiatrische ziekenhuis opgenomen worden maar wordt niet toegelaten, wat zij heel erg vindt, dat snappen jullie wel? Of moet ik het weer opnieuw schrijven? het is net of wij net ook gelden! Lees dit verhaal maar eens.

Laats was een ruiter en zijn vriendin, zijn aankomende verloofde. Zij moesten nog ruim anderhalve week wachten. Wat gebeurde het. De ruiter en de aanstaande verloofde gingen een ritje maken met een paard. Plotseling! - - - Plo-t-seling! - - Steeg het paard. De ruiter en zijn verloofde konden hun evenwicht niet houden. Beiden vielen met harde ernstige smak op de grond. Zij waren heel! heel! Heel - erg - zwaarlevensgevaarlijk gewond. Beide waren in levensgevaar. Een zeer rijke kerel die zegt dat die 2 mensen op sterven lag. Hij!! liep!! er!! gewoon!! voorbij!! net als of er niets aan de hand was. Zelfs een pastoor en een docter liepen hun voorbij net als of

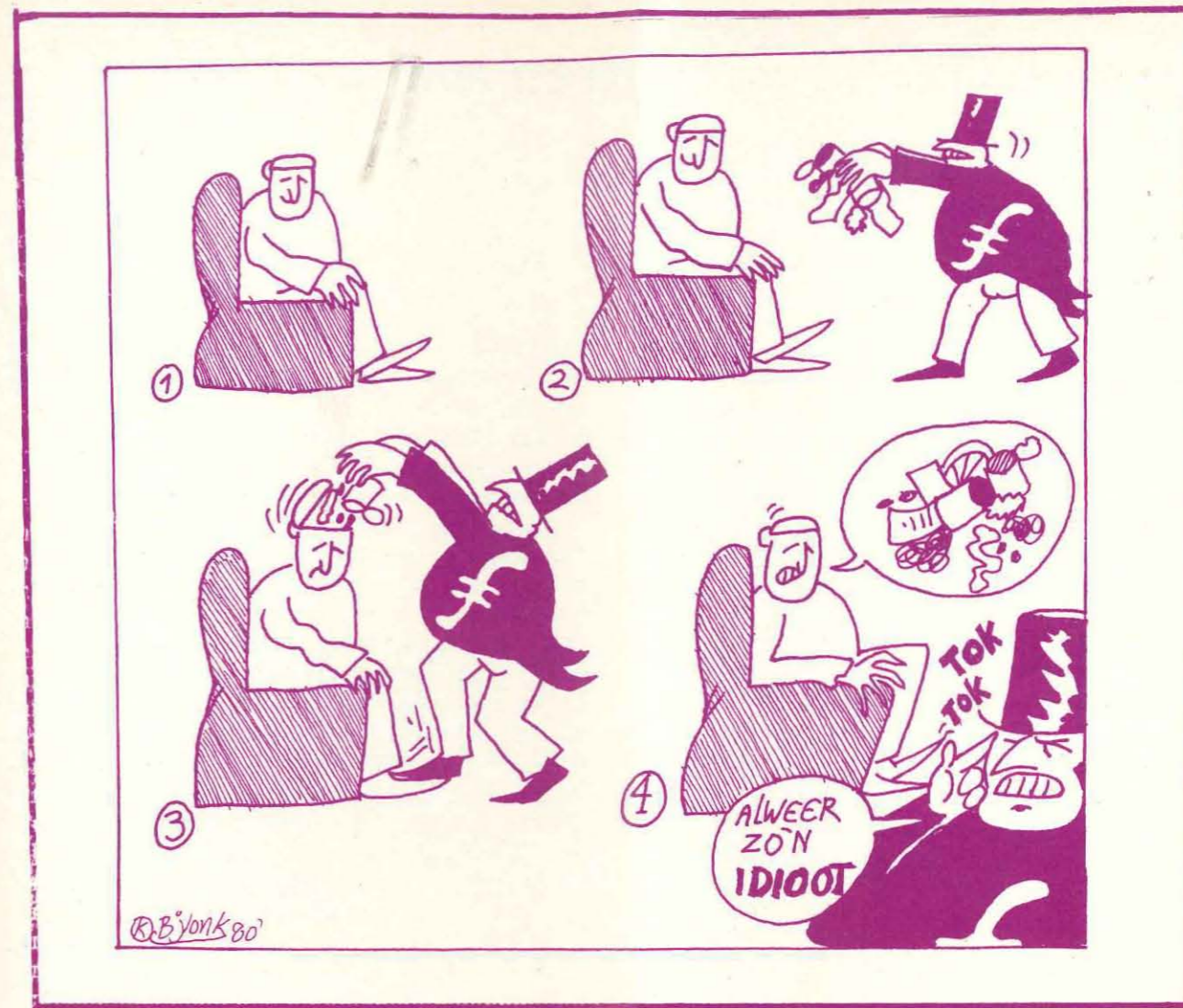

er niets aan de hand was. Eens kwam er ook een vreemde man aan. Had zeer weinig kleren aan het was een armoedig man. Die zag het ook. Hij haalde vlug zijn kruik waar het allerlaatste beetje water. Deed zijn laatste kleren uit. Hij maakte hun wonden schoon met het laatste beetje water. Voorzichtig bind hij hun wonden met zijn armoedige kleren. Hij hakte een boom en maakte een brankkaar van. het was wel schot en scheef. Maar het voornaamste was dat hij naar zijn hol kon vervoeren. Deze mensen zijn gelukkig en dankbaar gered. Denk of lees eerst en denk goed na wat hiermee wordt bedoeld.

Overeenkomstig het bepaalde door het Europese Hof no. 4421, d.d. 24.10.1979 mag niemand meer krankzinnig verklaard zijn/worden, dan dat zij/hij persoonlijk in de gelegenheid gesteld was/is voor de rechter te verschijnen met een raadsman!! De Arrondissementsrechtbanken zijn reeds daarvan op de hoogte gesteld door mr. mej. T.Y. v.d. Wal, juridisch adviseuse van het ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. 2.5.1980, met schrijven Jura 128796!

Weg, weg als de sodemieter!
Gekken zijn zeer besmettelijk!!!
Even een aanraking of blik maakt reeds medegekken, voorzover niet al erger gek!!!

Ik ben enerzijds, helaas, anderzijds, gelukkig, in mijn oude "honk" terug!!!!???

1a) Helaas omdat ik overeenkomstig de uitspraak van het Europese Hof, vrij van alles zou moeten zijn, maar mijn curator, P.L. v.d. Lely, omwille van mijn centen, het prettiger vindt, dat ik gek - gevangengehouden word!!

1b) Gelukkig, omdat ik nu vind, dat ik zoveel als in mijn vermogen ligt, mijn medegekken kan helpen.

enkele exhibitionistische gedichten van eigen hand:

Haaaa, alweer gras loeide de koe, terwijl ze geneukt werd door de boerearbeiderszoon, die daarbij dacht aan de boeredochter. aldus de koe verkracht, vreesde de boerearbeiderszoon voor het macabere nageslacht!

O, Denneoord, O, Denneoord,
wat is je personeel gestoord
als ik ook maar een eentje had,
stopte ik em bij je in je gat,
O Denneoord, o, Denneoord,
ik wordt hier geestelijk vermoord

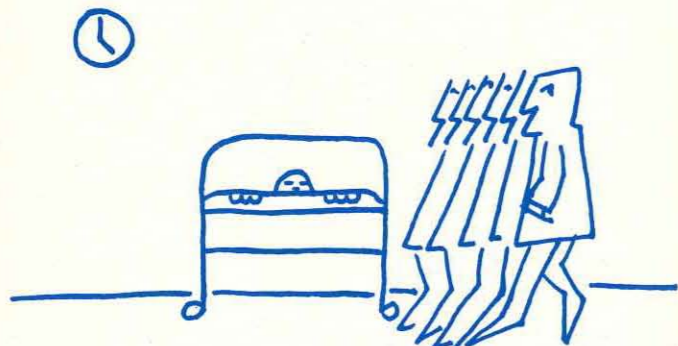
Paviljoen 8 heet nu "Groenehage", nog steeds hetzelfde ortho-psychiatrische beleid, maar nog één ding voor de insiders:
je kunt beter in de "rode pannen" zitten als in de isoleer,
en beter op Bankenbosch als op de "afdeling".

Bye!

Psychiatrische patienten niet geholpen met meer personeel.

Zaterdag 10 mei: een landelijke manifestatie door de actiegroep: 'COZ, Meer Personeel Rondom Het Bed'. Het motto: Ook dit jaar meer personeel NOODzaak.

Wat de psychiatrische centra betreft is dit een bedenkelijk motto, want het is nog maar de VRAAG of MEER personeel inderdaad NOODzaak is.

De actiegroep zegt: 'Nog steeds: - is de personeelssituatie in de meeste instellingen onhoudbaar; - moeten we ons beperken tot de verpleegtechnische en verzorgende taken. Zelfs hiervoor komen we nog handen tekort; - komen we nauwelijks toe aan verbetering en vernieuwingen. Waar deze al waren worden ze stelselmatig de nek omgedraaid door het COZ; - blijft het ziekteverzuim en het verloop schrikbarend stijgen.

De situatie in de psychiatrische centra wordt steeds slechter. De geestelijke gezondheidszorg is toch al een sluitpost op de begroting en de psychiatrische patiënt komt er bekaaid af dan zijn lichamelijk zieke collega.

Versterking van de eerstelijnsgezondheidszorg is noodzakelijk opdat daardoor mensen met psychisch-sociale problemen veel sneller en beter geholpen zouden kunnen worden en zodoende voorkomen kan worden dat mensen uiteindelijk opgenomen worden in inrichtingen, waar nog veel te veel sprake is van een medische psychiatrie, want dat is daar nog steeds de heersende ideologie.

Patiënten worden geïsoleerd van de maatschappij, die de inrichting nog steeds misbruikt als sociaal controlemiddel van ongewenste elementen. Ze worden machteloos vastgeplakt onder de psychiatrische etiketten. Hoe moeilijk is het voor de psychiatrische patiënt om terug te keren in de maatschappij?!

In Italië, in Turijn, werken 500 van de 1100 verpleegkundigen verspreid in de stad in zgn. SIM's (Servizio d'Igiene Mentale). Dat zijn nieuwe psychiatrische diensten die werken in de wijken, op scholen en in bedrijven. De Waarheid van 20-3-'80 schrijft hierover o.m.: "Het belangrijkste doel is het terugdringen van de behoefte zelf. Het gaat er niet om voor iedere gesloten inrichting een aantal andere instituten in de plaats te zetten die de problemen op eenzelfde - hoogstens wat humanere - manier aanpakken. Het terugdringen van de behoefte zelf is alleen mogelijk als in brede kring het inzicht groeit dat onder het etiket 'psychische stoornis' een heleboel sociale problemen worden weggemoffeld, en dat individuele uitstoting een manier is om die problemen aan het oog te onttrekken."

HOOGSTANDJES.

Ook ik word steeds de psychiatrische judomat op geduwd, met alle gevolgen, daarom weet ik dat ze me niet normaal vinden dat blijkt uit de depôt spuiten, uit de aanhef psychiatrie, uit de kaart van de registratie.

In 1961 was ik niet meer te handhaven en werd weggewerkt naar ziekenhuis Wolfheze met een machtiging.

Na een dag ziekenzaal zag ik kans, het pleeraam uit te komen van de werkzaal. Ik werd opgepikt en werd volgeblazen met Largactil, wat drie weken duurde. Toen een EEG hersenonderzoek, want ik was erg onrustig en somber, van wat je ziet op de ziekenzaal.

s' morgens om zes uur begon het lunapark te draaien. Wassen en onder de hand werden met veel kabaal bedden met takels weggereden alsof het pakketpost betrof in het station.

Dat rangeren was voor patienten, die elektroshocks kregen.

Er werden schermen om gezet en om half negen kwam het behandelteam de zaal op met zuurstoffles en slangetjes.

Sommigen gingen zwaar aan het smurken, wat aan een varkenskot deed denken. Die moesten dus nuchter blijven en anderen kregen brood op bed, of aten op een zaaltje.

Als iemand bijkwam was dat met soms idioote reactie, van in bed gaan staan en heel hard schreeuwen en lachen.

Dit speelde zich allemaal af op een zaaltje met gesloten deuren. Ik hoorde verhalen over lumbaalpuncties en P.E.G. nek-prikken, of het dagwerk was.

Sommigen werden zo wild als een stier en scheurde de matras met kapok kapot en bo-

gen de beddepoten krom.

Zelfs s'nachts kwam het team in actie om patienten in de cel hun broodnodige rust te geven.

Er werd ook met insuline gewerkt en er lagen patienten in koma. Maar goed, dit verslag is velen bekend.

't is ook gevaarlijk in zo'n gekkenhuis, want op een avond gooide een gek de mesenbak leeg op me en ik kon nog net achter een stoel duiken. Een andere gek zag, dat ik lachte aan tafel, en wilde me een vork in de hersenpan splitsen. Maar goed, het is ook het gevoel van ornmacht, dat zo'n man overvalt. De gek met de vork heeft ook een keer de middagvaat door de ramen gegooid. De aardappels lagen op de auto van de paviljoens dokter.

Met psychiatrische patienten is het net, als met atoom splitsing: dat ze het fijne er nog niet van weten.

Gejat wordt er ook, want m'n horloge is door de leiding afgepakt, en spoorloos gemaakt. Een Zwitserse koeiebel hebben ze ook achter overgedrukt. Als ik panharing in het zuur besteld had, zaten alleen de staarten nog in de pot, als ik met verlof ging.

Vier keer heb ik de fasen van opname meegemaakt en werk nu in de sociale kneuzenfabriek in Arnhem.

Eens in de twee weken een frisse Fluanxolspuit en om de zes weken een bezoek aan de GGD dienstdoende psychiater.

ALWEER : DE NAAM VAN DE KRANT

Het is altijd moeilijk om een begin te vinden, maar ik zal toch proberen zo duidelijk mogelijk te zijn.

Allereerst de naam "gekkenkrant". Ik vind de naam vrij goed, niet omdat ik deze krant "te gek" vind of zo, maar gewoon omdat ik de krant gek vind, vreemd en zeer negatief. Ik zou de naam "gekke krant" beter vinden. Praktisch alles wat ik lees is afbrekende kritiek, zowel over verpleegkundigen als over psychiaters en andere hulpverleners.

Ik denk dat iemand die totaal niets van de psychiatrie weet, en deze krant zou gaan lezen, op z'n zachtst uitgedrukt, een totaal vertekend beeld zou krijgen van inrichtingen, verpleegkundigen en psychiaters. Ik vind dat jullie indoktrinerend bezig zijn, een tamelijk gevaarlijk iets.

Zelf zit ik ook in een inrichting, nl. "Beileroord" te Beilen. Bijna 8 maanden ben ik hier, ik noem mezelf niet gek en dat ben ik ook niet. Ik ben hier vrijwillig naar toegegaan op aanraden van de S.P.D. te Leeuwarden. Ik ga niet over mezelf schrijven, daar heb ik geen behoefte aan. "Beileroord" is groot en ik ken eigenlijk alleen de afdeling waarop ik zit; de opnameafdeling. Wel gesloten wat voor enkelen noodzakelijk is, maar het merendeel heeft vrij wandelen. We zijn hier met 22 vrouwen die allemaal verschillende problemen hebben. Mijn ervaring met de verpleging en de psychiater is wel een tegenpool met alles wat er in jullie krant gepubliceerd wordt.

De verpleging is menselijk en ze gaan je hier niet pesten maar proberen te helpen. Natuurlijk moet je zelf wel willen, anders kunnen ze niets doen. En dat is wel logisch dacht ik. Het zijn geen automaten maar mensen. De behandeling is voor ieder verschillend, maar ze gaan je de grond niet intrappen, integendeel, ze doen wat het beste is voor een verpleegde. De psychiater is ook geen beul of iemand die een machtspositie inneemt. Ze smijten hier ook niet met medicijnen, ze geven alleen medicijnen als het noodzakelijk is. Over de isoleer nog, het is hier geen strafmiddel, alleen als iemand totaal niet in staat is om in een groep te functioneren, een gevaar gaat worden voor zichzelf + omgeving, dan moeten ze wel ingrijpen en de persoon opsluiten. En zo'n verpleegde blijft er ook niet langer in dan noodzakelijk is.

Over de therapie: er zijn een aantal mogelijkheden en dan wordt er, met de verpleegde, bekeken wat het beste is. Ik wil deze afdeling ook niet gaan ophemen dat is ook niet goed, maar ik wou gewoon iets vertellen over mijn ervaring. Ik heb met opzet alleen over deze afdeling geschreven omdat ik de andere afdelingen niet goed ken. En als je hier echt "omhoog" zit, is er altijd wel iemand van het personeel die even tijd heeft. Kortom, een totaal ander beeld dan al die, ik zou haast zeggen, waanzinnige beelden en verhalen die in de gekkenkrant staan. Het is jammer, veel mensen nemen alles aan wat er geschreven staat en zo wordt de psychiatrie wel afschrikwekkend gemaakt. Jammer dat jullie op zo'n wijze bezig zijn.

Hallo,

Ik heb een nieuwe naam voor de "Gekken" krant:

De "Gedoe"krant,
"Het wat en waarom",
"Hoezo?".

Geachte redactie

Tot op heden heb ik 6 uitgaven gelezen en vindt het een prima blad.

Een van de meest schrijvende feiten vind ik een uitspraak: waarom hebben we geen rechten? Zelfs in de gevangenis heeft men die en waar voor worden wij eigenlijk als beesten behandeld?

Toevalligerwijs heb ik er nu 1 jaar gevangenis opzitten, en zodoende kan ik me heel goed voorstellen, wat het is om zonder rechten te leven.

Daarom wens ik bij deze iedereen, die in een rotpositie verkeert veel sterkte toe. p.s. de naam 'Gekken'krant zou ik niet graag veranderd willen zien daar deze naam zonder gêne duidelijk is.

GODSDIENST

Ik ben ongedoopt en geloof niet, wie helpt mij???

Temeer, daar ik na zelfstudie, overtuigd ben en blij, dat ik nooit aangestoken was/ben, bij een bepaalde richting!!! Heb me aan mogen sluiten, als zoon van onze Vader, zonder Jezus te willen zijn, omdat Die nog terugkomt op een wolk, bij het ontstaan van het 1000 jarige Rijk!!! Ben wel een ploppor (voorloper) voor onze Vader en Zijn Zoon Jezus! (Je bent gek of je bent het niet!!!)

Wie bewijst mij het tegendeel???????

Wie geneest mij van Godsdienstwaanzin???

Voor diegene(n) die mij werkelijk er van

af helpt(en) steek ik namens de Zoon van onze Vader een zak vol gras!!!

Natuurlijk gaat niets in 1 keer en kan het me al herkauwend, verschillende malen ingeprint worden!!! Oh, help me alsjeblieft!!! De weg naar de hel hier op aarde vond ik reeds, vanwege een aanvanke-lijk 2 jarige I.B.S. wegens een gelogen poging tot doodslag!!!

Wie mij van de, zelfs huidige, hel afhelpt, krijgt een goudgeeloranje roos van mij!!!

GEDICHT

Mijn God, wat voel ik me vaak verlaten

want hij wierp toch de eerste steen?

of liet je mij even praten

en was ik verlaten

door m'n eigen been

en kunnen

staan

zitten

springen

desnoods in de ringen

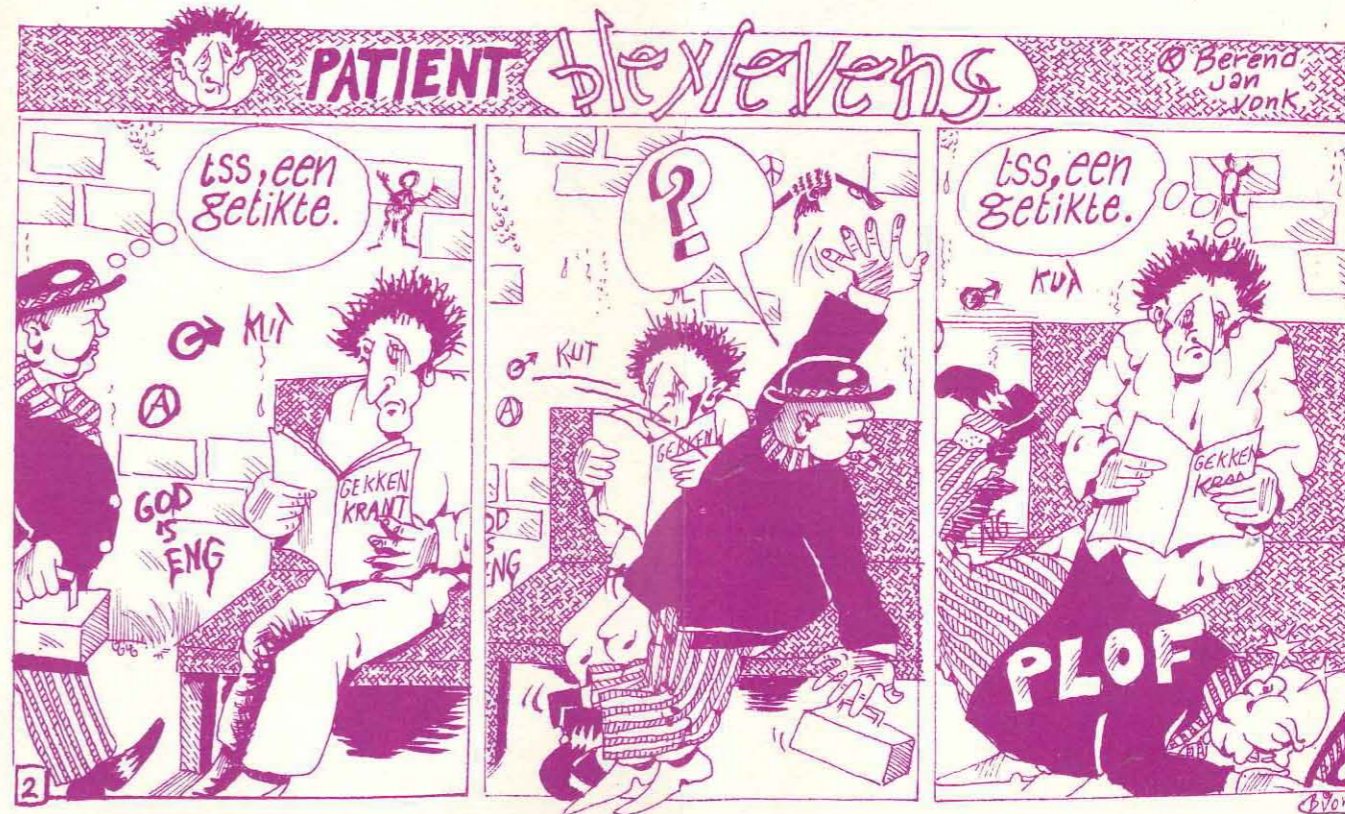
P.S.

Zo wil ik bouwen

als op m'n getrouwe

maar sluit mij nooit meer op

geen geslaap met de deur op slot

Mening van een gristendemooraat.

S
S
S
ST
STR

P
P
P
P
P
P

nasa nasa nasa nasa nasa

denneoord

1.s.,

Eerst es een berichtje ten aanziede shockfeiten hier in de P.I. Denneoord, van de laatste 3 jaren alhier.

In de periode april/mei '79 door de "heren" doctoren S. Leeuwenstein en M. Muller is een vrouw geschokt (3x p w) gedurende 2 weken in het zuiderpaviljoen. In de periode december '79 een jongen van begin 20, 3x p w (2 weken) geschokt door menneer de psychiater J.L.J. Blanksma noordersanatorium alhier. Dit geeft te denken, NASA!?

Naar aanleiding van Uw bericht in de Gekkenkrant no. 39 van april 1980, dat op Larikshof electro shock wordt toegepast is voor de periode na 1972 niet waar. Wij zijn tegen deze behandelingsvormen.

Hoogachtend,
Namens het team Larikshof,
J. Schneider, zenuwarts.

TIPS/kontakten

ik ben een jongeman van 32 jaar en zoek kontakt met een jonge vrouw of meisje, omgeving Utrecht of Zeist. Ik woon in een vrije flat in Driebergen.

Ik zou best een aardige vrouw willen ontdekken!!!
Om na correspondentie eventueel kennis te maken!
Wie heeft zin???
Pak de pen en schrijf:

F.J. Winterwerp
R.P.I.-F.P.K.
Boschdijk 771
Eindhoven
Holland

Ook 'dwaze' moeders!

Zijn er patiënten die ervaring hebben met de zg. celtherapie (het inspuiten met cellen) van Dr. Merckenlenbach uit Rotterdam. Tegen verouder, depressies en slapeloosheid. Gaarne brieven aan de redactie.

Ben jij wel helemaal goed snik ?

Jammer voor je.
Cliëntenbond in de welzijnszorg afd. Den Haag e.o.
Postbus 82110 Den Haag
Luisterlijn 070 - 45 52 03

Bezoek ons inloophuis, Prinsegracht 10 - Den Haag (Tot eind 1980 Hengelolaan 19)
DOEL: DOOR ONDERLINGE STEUN EN GEZAMENLIJKE BELANGENBEHARTIGING TE KOMEN TOT EEN BETERE GEESTELIJKE GEZONDHEIDSZORG, ZOWEL BINNEN ALS BUITEN DE INRICHTINGEN; TEVENS DE MAATSCHAPPIJ TE WIJZEN OP FEILEN EN MANKEMENTEN EN TE TRACHTEN DEZE TE VERANDEREN.